

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa T. B. i D. B.
przeciwko [...] Bank [...] S.A. w W.
z udziałem interwenienta ubocznego [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego
Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 29 kwietnia 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę
1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez powodów uzasadniony oczywistą zasadnością skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), z uwagi na wyraźne naruszenie „art. 321 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd Okręgowy kognicji w postępowaniu drugoinstancyjnym” oraz „art. 917 k.c., w szczególności poprzez pominięcie, iż wymiana pism pomiędzy stronami procesu, tj. pisma z 22 marca i 6 lipca 2006 r. nie wyczerpała ustawowych znamion przepisów”.

Skargę kasacyjną uznaje się za oczywistą, w przypadku gdy każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zarzut skarżącego jest niewątpliwy, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe i nietrafne. W tym przypadku, chodzi bowiem o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, o naruszenia niepodlegające różnym ocenom, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. postanowienie Sąd Najwyższy z 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skonfrontowanie uzasadnienia wyroku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozawala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna powodów była oczywiście uzasadniona, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Ponadto, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powodowie ograniczyli się od wyliczenia braków w zakresie ustaleń faktycznych, jakimi – ich zdaniem – dotknięte mają być orzeczenia Sądów *meriti*. Powodowie nie mogą jednak oczekiwać, że ustaleń w powyższym zakresie dokona Sąd Najwyższy. Zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zresztą zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Trzeba zauważyć, że i Sąd drugiej instancji jest ograniczony w prowadzeniu postępowania dowodowego (art. 381 k.p.c.), co ma motywować strony do aktywności w zgłaszaniu wniosków dowodowych jeszcze przed Sądem pierwszej instancji.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461), orzeczono jak w postanowieniu.